

- 3) Musí vnitrostátní soud při zachování zásady procesní autonomie zohlednit závazné pokyny, které mu byly dány soudem vyššího stupně v rámci zrušení jeho rozhodnutí a vrácení věci k novému posouzení, pokud je důvod se domnívat, že tyto pokyny jsou v rozporu s právem Společenství?
- 4) Nelze-li příslušné léčení provést na území členského státu, ve kterém má pojištěnec bydliště, postačuje pak k tomu, aby tento členský stát musel vydat povolení pro léčení v jiném členském státě podle čl. 22 odst. 1 písm. c) nařízení (EHS) č. 1408/71, že je příslušné léčení jako druh zahrnuto mezi výkony uvedené v právní úpravě prvně uvedeného členského státu, i když tato právní úprava neuvádí výslovně konkrétní způsob léčení?
- 5) Odporuje článek 49 ES a článek 22 nařízení (EHS) č. 1408/71 vnitrostátnímu ustanovení, jako je čl. 36 odst. 1 zákona o zdravotním pojištění, podle něhož osoby podřízené režimu povinného pojištění mají nárok na částečnou či plnou náhradu výdajů na zdravotní pomoc v zahraničí pouze tehdy, pokud jim byl k tomu udělen předběžný souhlas?
- 6) Musí soud příslušnému subjektu státu, ve kterém má dotčená osoba zdravotní pojištění, uložit vydání dokumentu pro léčení v zahraničí (formulář E 112), pokud považuje odmítnutí vydat tento dokument za protiprávní, v případě, že byla žádost o vydání dokumentu podána před provedením léčení v zahraničí a toto léčení je v okamžiku vydání soudního rozhodnutí ukončeno?
- 7) V případě, že bude předchozí otázka zodpovězena kladně a soud bude považovat odmítnutí vydat povolení pro léčení v zahraničí za protiprávní, jakým způsobem mají být hrazeny náklady pojištěné osoby za její léčení:
- přímo státem, v němž má osoba pojištění, nebo státem, v němž bylo léčení provedeno, po předložení povolení pro léčení v zahraničí?
 - v jakém rozsahu, pokud se rozsah výkonů uvedených v právních předpisech členského státu bydliště liší od rozsahu výkonů uvedených v právních předpisech členského státu, kde je léčení prováděno; při zohlednění článku 49 ES, který zakazuje omezení volného pohybu služeb?

(¹) Nařízení Rady (ES) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby a jejich rodiny pohybující se v rámci Společenství (Úř. věst. L 149, s. 2; Zvl. vyd. 05/01, s. 35) ve znění nařízení Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996 (Úř. věst. 1997, L 28, s. 1).

Žaloba podaná dne 15. května 2009 — Lucemburské velkovévodství v. Evropský parlament, Rada Evropské unie

(Věc C-176/09)

(2009/C 180/50)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Žalobce: Lucemburské velkovévodství (zástupci: C. Schiltz, zmocněnec, P. Kinsch, advokát)

Žalovaní: Evropský parlament, Rada Evropské unie

Návrhová žádání žalobce

— zrušit pasáž v čl. 1 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/12/ES ze dne 11. března 2009 o letištních poplatcích (¹), která zní následovně: „s nejvyšším počtem odbavených cestujících v každém členském státě“;

— podpůrně zrušit směrnici v celém rozsahu;

— uložit Evropskému parlamentu a Radě Evropské unie náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Lucemburské velkovévodství na podporu své žaloby uplatňuje dva důvody:

Ve svém prvním důvodu žalobce uplatňuje porušení zásady zákazu diskriminace tím, že by takové letiště, jakým je Lucemburk-Findel, z důvodu rozšíření působnosti směrnice 2009/12/ES na letiště „s nejvyšším počtem odbavených cestujících v každém členském státě“ bylo podrobena správním a finančním povinnostem, které se nevztahují na jiná letiště nacházející se ve srovnatelné situaci, aniž by takové rozdílné zacházení bylo objektivně odůvodněno. Žalobce v tomto ohledu konkrétněji uvádí situaci letišť Hahn a Charleroi, která obsluhují tutéž klientelu jako letiště Findel, odbavují více cestujících než toto posledně uvedené letiště, ale nepodléhají týmž povinnostem. Přítomnost hranic mezi těmito třemi letišti nemůže nijak odůvodnit, aby s nimi bylo zacházeno odlišně.

Ve svém druhém důvodu žalobce krom toho uvádí, že dotčené ustanovení nedodrжуje zásady subsidiarity a proporcionality.

Jednak totiž zásah na evropské úrovni není nezbytný k regulaci situace, která by mohla být zcela upravena na vnitrostátní úrovni, dokud nebude dosaženo stropu 5 milionů cestujících. Dále použití směrnice vede k neodůvodněným postupům a nákladům pro letiště, jakým je Findel, jehož jedinou zvláštností je, že odbavuje nejvyšší počet cestujících ve členském státě, aniž by tato skutečnost byla skutečně relevantní pro cíle směrnice.

(¹) Úř. věst. L 70, s. 11.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Conseil d'État (Belgie) dne 15. května 2009 — Poumon vert de la Hulpe ASBL, Jacques Solvay de la Hulpe, Marie-Noëlle Solvay, Jean-Marie Solvay de la Hulpe, Alix Walsh v. Région wallonne

(Věc C-177/09)

(2009/C 180/51)

Jednací jazyk: francouzština

Předkládající soud

Conseil d'État

Účastníci původního řízení

Žalobci: Poumon vert de la Hulpe ASBL, Jacques Solvay de la Hulpe, Marie-Noëlle Solvay, Jean-Marie Solvay de la Hulpe, Alix Walsh

Žalovaný: Région wallonne

Předběžné otázky

1) Musí být čl. 1 odst. 5 směrnice 85/337/EHS o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (¹) vykládán tak, že vylučuje ze své působnosti takové právní předpisy — jako je nařízení Valonského regionu ze dne 17. července 2008 o některých povoleních, u kterých existují naléhavé důvody obecného zájmu —, které se omezují na stanovení, že „existují důvody naléhavého zájmu“ pro vydání povolení v oblasti územního plánování, v oblasti životního prostředí a individuálních povolení týkajících se úkonů a prací, které uvádí, a které „schvalují“ povolení, u kterých je uvedeno, že „existují naléhavé důvody obecného zájmu“?

2) a) Brání články 1, 5, 6, 7, 8 a 10a směrnice 85/337/EHS, ve znění směrnice Rady 97/11/ES (²) a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/35/ES (³), právnímu režimu, kdy je povolení provést záměr podléhající posouzení vlivů vydáno legislativním aktem, proti kterému není možné podat opravný prostředek u soudu nebo jiného nezávislého a nestranného orgánu zřízeného ze zákona za účelem zpochybnění hmotněprávní nebo procesní legality rozhodnutí, kterým se vydává povolení k uskutečnění záměru?

b) Musí být článek 9 Aarhuské úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí, uzavřené dne 25. června 1998 a schválené Evropským společenstvím rozhodnutím Rady 2005/370/ES ze dne 17. února 2005 (⁴), vykládán tak, že členským státům ukládá stanovit možnost podání opravného prostředku u soudu nebo jiného nezávislého a nestranného orgánu zřízeného ze zákona za účelem zpochybnění rozhodnutí, aktů nebo nečinnosti podléhajících ustanovením článku 6 z hlediska hmotněprávní nebo procesní legality týkající se jak hmotněprávního, tak i procesního režimu povolení záměrů podléhajících posouzení vlivů?

c) Musí být článek 10a směrnice 85/337/EHS, ve znění směrnice 2003/35/ES, vykládán vzhledem k Aarhuské úmluvě o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí, uzavřené dne 25. června 1998 a schválené Evropským společenstvím rozhodnutím Rady 2005/370/ES ze dne 17. února 2005, vykládán tak, že ukládá členským státům stanovit možnost podání opravného prostředku u soudu nebo jiného nezávislého a nestranného orgánu zřízeného ze zákona za účelem zpochybnění rozhodnutí, aktů nebo nečinnosti pro každou hmotněprávní nebo procesní otázku týkající se jak hmotněprávního, tak i procesního režimu povolení záměrů podléhajících posouzení vlivů?

(¹) Směrnice Rady 85/337/EHS ze dne 27. června 1985 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (Úř. věst. 175, s.40; Zvl. vyd. 15/01 s. 248).

(²) Směrnice Rady 97/11/ES ze dne 3. března 1997, kterou se mění směrnice 85/337/EHS o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (Úř. věst. L 73, s. 5; Zvl. vyd. 15/03 s. 151).

(³) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/35/ES ze dne 26. května 2003 o účasti veřejnosti na vypracovávání některých plánů a programů týkajících se životního prostředí a o změně směrnice Rady 85/337/EHS a 96/61/ES, pokud jde o účast veřejnosti a přístup k právní ochraně (Úř. věst. 156, s. 17; Zvl. vyd. 15/07 s. 466).

(⁴) Rozhodnutí Rady 2005/370/ES ze dne 17. února 2005 o uzavření Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí jménem Evropského společenství (Úř. věst. L 124, s. 1).